

ในปี พ.ศ. ๒๓๗๖ ในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ขณะนั้นพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

ยังทรงผนวชอยู่ พระองค์ได้เสด็จจุดธูปไปยังหัวเมืองฝ่ายเหนือ ทรงพบศิลาจารึกบริเวณปราสาทเก่าเมืองสุโขทัย

จึงโปรดเกล้าฯ ให้นำมาไว้ที่กรุงเทพฯ

ศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงมหาราช เป็นศิลาจารึกหลักแรกที่ใช้ตัวอักษรไทยและภาษาไทย จารึกนี้

มีลักษณะเป็นแท่งหินสี่เหลี่ยมยอดกลมมน สูง ๑ เมตร ๑๑ เซนติเมตร กว้าง ๓๕ เซนติเมตร เป็นหินชนวนสีเขียว

มีอักษรจารึกทั้ง ๔ ด้าน ด้านที่ ๑ และที่ ๒ มีจารึกด้านละ ๓๕ บรรทัด ด้านที่ ๓ และ ๔ จารึกด้านละ ๒๗ บรรทัด

"เมื่อก่อนลายสือไทยนี้มี ๑๒๐๕ ศกปีมะแม หาใครใจในใจและใส่ลายสือไทยนี้ ลายสือไทยนี้
จึงมีเพื่อขุนผู้นั้นใส่ไว้"

๑๒๐๕ ศก เป็นมหาศักราช ตรงกับพุทธศักราช ๑๘๒๖ นักวิชาการจึงลงความเห็นว่า

- กล่าวถึงประเพณีของชาวสุโขทัย

ฯลฯ

ที่มา หนังสือเรียนภาษาไทยม.๒ นันทา ชุนภักดี